Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XI nr. 12 (744) * joi 24 martie 1960 * 8 pagini 30 bani

Eu nu sînt demult școlar. Abia am ajuns într-a II-a. De la început însă, am căutat să învăț bine și să am o purtare bună pentru ca, atunci cînd voi împlini 9 ani, să devin și eu pionier. Printre noi, au venit Sorin Rancov și Stela Rotaru, pioniere din clasa a VI-a. S-au împrietenit cu noi și ne-au învățat ce să facem ca să merităm și noi cravata roșie.

Le-am urmat îndemnul. La învățătură am obținut numai note de 10, m-am străduit să fiu mai bun și mai harnic. Acum sînt pionier. Nici nu știu cum să le mulțumesc tovarășilor mei pionieri pentru împlinirea visului meu mult dorit. Așa cum m-au învățat ei, mă voi strădui să învăț întotdeauna la fel de bine, să fiu întotdeauna prezent la acțiunile pionierești, să fiu cinstit și harnic, un pionier adevărat.

ȘTEFAN MNERIE
pionier în clasa a II-a B, Școala de 7 ani Vinga, reg Timișoara.

„E ROȘIE CRAVATA MEA CA FOCUL"...

Cuvintele sînt simple, așternute pe foaia de caiet de o mînă deprinsă nu de mult cu tainele scrisului. Dar, ce bucurie răzbate din ele! E bucuria micului școlar Ștefan Mnerie dintr-o comună de pe plaiurile bănățene, care, numărind nouă primăveri împlinite, a binemeritat să și le încununeze prin primirea mîndrei cravate roșii.

Alături, fotografia a prins și ea un crîmpei de bucurie; și de mîndrie în același timp. Daniela Ionescu, pe care o vedeți aici, în rîndul întîi, și fratele ei geamăn, Alexandru, amîndoi în clasa a III-a la Școala de 7 ani nr. 154 din București, au devenit pionieri chiar în ziua în care au împlinit 9 ani. Ce neasemuit eveniment! Fotografia n-a putut să redea, totuși, luminițele aprinse în ochii Danielei și ai tovarășilor ei, proaspeți pionieri, focul ce le-a urcat în obraji în clipa cînd, ridicînd mîna în semn de salut — primul salut pionieresc — au strigat în cor: „Sînt gata întotdeauna!".

Îndreptățită le e de-o potrivă bucuria, emoția, mîndria. Sînt pionieri, membri ai marii familii de mii și sute de purtători ai cravatelor roșii. Mult dorita cravată de pionieri o simt acum pe piept, tresăltînd o dată cu bătăile inimii lor. Inimi de mici comuniști, credincioși partidului, cu dragoste de patrie, de muncă, de cinste.

V. CARABA

Cravata roșie

DEDICATĂ PIONIERILOR DIN ROȘIORII DE VEDE

Cravata roșie-i aleasă
Din fir de aur și scîntei,
Din trandafiri și din mătasă,
Cravata roșie-i aleasă
Din lupte și din anii grei.

Ca soarele de dimineață
Răsare-acum lîngă obraz.
Un strop de flamură măreață,
Cravata roșie ne-nvață
Cîntarea zilelor de azi.

Copilărie fără seamăn,
Partidul ți-e conducător
Și țara nouă bună mamă!
Cravata roșie ne cheamă
Cu aripi largi spre viitor...

ION BRAD

Din volumul „Să citim cu voce tare"... aflat sub tipar la Editura Tineretului.

Să facem cunoștință

Dragi pionieri,

Școala noastră este situată în satul T. G. Sevcenco. Unitatea noastră de pionieri poartă numele neînfricatului cercetaș al detașamentului de partizani din orașul Feodosia, Vitea Korobkov.

La 22 aprilie, toată omenirea progresistă va sărbători aniversarea a 90 de ani de la nașterea marelui conducător și dascăl, Vladimir Ilici Lenin. Unitatea noastră, de asemenea, se pregătește pentru această zi. Cunoaștem că la 23 August 1959, poporul romîn a sărbătorit 15 ani de la eliberarea sa de sub jugul fascist. Și în țara noastră a fost sărbătorită această zi.

Sîntem foarte dornici să corespondăm cu pionieri romîni.

Salut de pionier

С. С. С. Р. —
Украинская С. С. Р.
Черкасская обл.
ст. им. Т. Г. Шевченко
С. Ш. № 44
Совет дружины им. Вити Коробкова

Carnetul pionierului

În ziua aceea, la Școala de 7 ani din comuna Sîngeorgiul de Mureș, din detașament în detașament trecu o veste bună. „Pionierii detașamentului nr. 6 vor primi carnetul pionierului".

În clasa gătită de sărbătoare, adunarea a început, ca de obicei, cu multă veselie.

Pioniera Marioara Nicușan, căci despre ea s-a discutat prima dată, era în picioare. Maria învață bine, are medii de 8, 9 și 10, e disciplinată, ordonată, îi respectă pe părinți și pe cei vîrstnici. Dar Marioara s-a pregătit și pentru îndeplinirea altor condiții. Ea a frecventat cursul de cruce roșie iar acum se pricepe să dea primul ajutor sanitar. De asemenea a învățat să altoiască pomii.

Cînd a primit carnetul, Marioara zîmbea îmbujorată. Gîndul că peste puține zile, va îndeplini și alte condiții o bucura și mai tare.

După Marioara au primit carnetul Rozica Erghedi, Gheorghe Ciocuța, Radu Ion, Constantin Man, președintele detașamentului. Veselia i-a cuprins pe toți. Aveau și de ce, carnetele pionierului vorbeau despre multe acțiuni de ale lor. Astfel ei l-au învățat pe Alexandru să fie mai curat, mai ordonat. Pe Mihai l-au făcut să se cumințească iar pe Ionică să învețe mai bine. Acum are și el toate mediile peste 7! Pe alți pionieri i-au ajutat să învețe să-și calce cravata, șorțul. De multe ori, detașamentul întreg se adună să învețe cîntece pionierești poezii despre partid și patrie.

Pionierii detașamentului nr. 6 se pregătesc intens pentru primirea distincțiilor pionierești.

Deși pionierii unității de la Școala elementară nr. 2 Orșova Gară sînt numai 51 la număr, ei au reușit să strîngă peste 3.000 kg fier vechi și aproximativ 2.000 kg tablă într-un timp nu prea îndelungat. Pionierii sînt mîndri de rezultatele pe care le-au obținut pînă acum. Asta însă nu-i va face să se culce pe laurii obținuți. Pe viitor și-au propus să continuie acțiunea cu și mai mult suflet. Le urăm succes.

Inchipuiți-vă ce mîndrețe de pădure va crește peste cîțiva ani din cele 60 kg de semințe de salcîm pe care le-au strîns pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Ciurea, regiunea Iași, în numai două zile. Ei au mai strîns și 30 kg sămînță de glădiță pe care au predat-o împreună cu sămînța de salcîm ocolului silvic. Printre pionierii cei mai destoinici se numără Vasile Rotaru, Mihai Ionescu, Maria Brighiu, Valeria Preda și alții.

★

La Școala de 7 ani din Vicovul de Sus, raionul Rădăuți e zi de predare a fierului vechi. Pionierii au adunat în curtea școlii grămezi mari de fier vechi. Fiecare detașament își are grămada sa. Unii urmăresc cu atenție cîntarul. Cine oare a strîns cel mai mult?

Detașamentul clasei a VI-a – 314 kg, clasa a VII-a – 300 kg, și așa se află cît a strîns fiecare detașament. In total 1.500 kg. Pe locul I s-a clasat clasa a VI-a. Fruntași în această acțiune sînt pionierii Ion Bahnean, Viorel Crețan, Vasile Ursachi și alții.

★

Raionul Cislău, regiunea Ploești, a obținut pentru a doua oară locul de fruntaș pe țară la acțiunea de împădurire. Pentru pionierii din acest raion a devenit o tradiție ca în fiecare an să împădurească noi și noi suprafețe. De curînd pionierii din comuna Tega au predat pădurarului, printre altele, și 2.500 de nuci, 2.500 de viitori puieți. Și ce fericiți vor fi pionierii din Tega cînd viitoarea livadă de nuci va începe să-și arate roadele.

(După veștile trimise de Traian Ștefănescu, activist la comitetul Raionul U.T.M. Cislău, pioniera Elena David, com. Ciurea, reg. Iași, Liviu Ribac, de la Școala de 7 ani Vicocul de Sus, reg. Suceava, pionierii clasei a IV-a din com. Orșova-Gară, reg. Timișoara.

EI AU NUMAI NOTE FOARTE BUNE

RADU STOIAN, cl. a V-a, Școala de 7 ani, Curtișoara, reg. Pitești.

ECATERINA RĂDULESCU, cl. a IV-a, Școala de 7 ani, nr 3, Turnu-Severin

EMILIA CERNAT, cl. a III-a, Școala de 4 ani, Onești Peste Vale, reg. Bacău

LUCREȚIA BALEA, cl. a IV-a, Școala de 4 ani nr. 17, Cluj.

MARIAN TOADER, cl. a IV-a, Școala medie „I. Mureșanu", Blaj.

Pentru vacanţa de primăvară

Ca în fiecare an, pionierii din unitatea noastră intîmpină vacanţa de primăvară cu nerăbdare dar şi cu un... program de activităţi alcătuit din vreme. In acest program de activităţi şi-au găsit locul dorinţele şi sugestiile majorităţii pionierilor din unitate – şi cîte nu doreşte fiecare... Colectivul de conducere a ţinut seama de toate şi nădăjduim că activităţile din vacanţă vor fi pe placul tuturor.

In timpul vacanţei de primăvară, de pildă, vom face două excursii cu durata de o zi în afara oraşului. Cu acest prilej, pionierii între 10–12 ani işi vor îndeplini o parte din condiţiile cerute de distincţii cu privire la excursii, iar celor din clasele a VI-a–VII-a aceste excursii le vor folosi în ceea ce priveşte vizitarea unor unităţi agricole socialiste, deoarece vom merge în două gospodării agricole de stat.

O altă activitate interesantă va fi alcătuirea unei expoziţii pe care o pregătim la Camera pionierilor şi care se va intitula „Mulţumim din inimă partidului". Această expoziţie va cuprinde fotografii, tăieturi din ziare, însemnări ale pionierilor, albume, toate vorbind despre ceea ce a înfăptuit partidul pentru oamenii muncii şi pentru copiii din raionul nostru. Este vorba despre cartierul de blocuri muncitoreştii Floreasca, Institutul de Construcţii, Casa raională de cultură, Spitalul de copii „Emilia Irza", parcul 8 Mai etc. Nu vom uita ca din această expoziţie să facă parte carnetele de note ale celor mai buni pionieri, cifre şi imagini din activitatea de folos patriotic a pionierilor unităţii. Ne-am mai propus în afară de aceasta, şi întîlniri cu muncitori fruntaşi de la I.T.B., cu membrii de partid.

Zilele vacanţei le vom folosi şi în ceea ce priveşte pregătirile ce le facem în vederea împlinirii a 90 de ani de la naşterea marelui Lenin. In acest timp vom adresa o scrisoare pionierilor de la Şcoala medie din Ulianovsk, la care a învăţat Lenin. In această scrisoare îl vom ruga să ne trimită aspecte din oraşul lor legate de copilăria lui Ilici. Vrem, de asemenea, să vizităm muzeul „Lenin-Stalin" şi acolo, cîţiva dintre cei mai buni şcolari vor primi cravatele roşii de pionier.

Vom organiza adunări de detaşamente despre copilăria lui Lenin la care vom invita şi şcolarii din clasele I-a şi a II-a.

Desigur, un loc important în vacanţă îl va ocupa sportul. Vom organiza competiţii de fotbal, handbal, volei, tenis de masă şi atletism. Vom avea şi o „zi a cîntecului", în care vom învăţa cîntece noi, precum şi un concurs de recitări.

Nu-i vom uita nici pe şcolarii mici din clasele I-a – a II-a îi vom învăţa jocuri noi, ba, mai mult, îi vom invita la şcoală şi pe fraţii lor mai mici. Le vom prezenta sceneta „Sarea în bucate", îi vom învăţa un cîntec şi vom organiza pentru ei un concurs deosebit: „Cine işi bagă mai repede şireturile la ghete" !

Şi activitatea culturală din vacanţă va fi interesantă. Vom viziona în colectiv diferite spectacole şi vom înfiinţa (alături de corul nostru care a ocupat locul I pe oraş la Concursul cultural artistic) o brigadă artistică de agitaţie.

Nădăjduim ca fiecare zi din timpul vacanţei de primăvară să fie un prilej pentru pregătirea noastră în vederea obţinerii distincţiilor pioniereşti.

GH. MARINESCU
instructor superior
Şcoala de 7 ani nr. 31,
Bucureşti

N. R. — Asemenea acţiuni interesante, ba poate chiar şi mai interesante se organizează, desigur şi în alte unităţi. Vă rugăm, dragi cititori, să ne scrieţi despre ele.

La Şcoala de 7 ani nr. 171 din Capitală, fiecare oră de practică în atelierul şcolii este plăcută şi interesantă.

Din viaţa pionierească

Să învăţăm semnalizarea cu fanioanele

Instrucţiunile cu privire la obţinerea distincţiilor pioniereşti, prevăd între alte îndatoriri, cunoaşterea şi transmiterea de către pionieri a semnalizării cu fanioanele.

La mare, la munte, în tabere se organizează jocuri, excursii, marşuri etc. Se pune problema găsirii unui mijloc de comunicare între pionieri la o distanţă oarecare. Cel mai potrivit pentru acest lucru este folosirea alfabetului morse. Acest alfabet se foloseşte în mod curent, pentru transmiterea telegramelor, radiogramelor etc., cu aparate speciale care au o rază de acţiune foarte mare.

ALFABETUL MORSE

E	·	R	·−·
I	··	P	·−−·
S	···	K	−·−
H	····		
5	·····	L	·−··
punct	······	F	··−·
N	−·	Y	−·−−
D	−··	Q	−−·−
B	−···	A	·−
6	−····	U	··−
W	·−−	V	···−
J	·−−−	4	····−
1	·−−−−	C	·−·−
G	−−·	Z	−··−
9	−−−−·	X	−−··
T	−	2	··−−−
M	−−	3	···−−
O	−−−	7	−−···
Ş	−−−−	8	−−−··
0	−−−−−	virgula	·−·−·−

Pionierii vor învăţa să transmită veşti cu ajutorul acestui alfabet întrebuinţînd două fanioane, pe care le poate confecţiona orice pionier în felul următor : pe o vergea de lemn bine lustruită, lungă de cca. 50 cm., se fixează la unul dintre capete cu ajutorul ţintelor o bucată de pînză colorată (albă, roşie, albastră etc.) lungă de cca. 30 cm şi lată de 25 cm. Pentru a nu se destrăma, pînza se tiveşte pe margine. După ce ne-am confecţionat fanioanele transcriem „Alfabetul Morse" pe o coală de hîrtie, îl aşezăm în faţa noastră şi începem exerciţiul de transmitere astfel : pentru fiecare punct ridicăm un steguleţ în sus cu braţul întins prin faţa noastră (nu prin lături). Se ridică fie braţul stîng, fie braţul drept. Pentru ca să transmitem o linie ridicăm ambele braţe cu fanioanele deasupra capului. Pentru a transmite litera „E" care e compusă dintr-un punct, ridicăm fulgerător un braţ, fie stîngul, fie dreptul — bine întins prin faţă pînă ajunge steguleţul deasupra capului şi îl coborîm apoi repede tot prin faţă pînă jos (fig. nr. 1).

Toate punctele se transmit la fel, cu un singur braţ. Ridicăm braţul de atîtea ori cîte puncte vrem să transmitem.

Să transmitem acum litera „I", compusă din 2 puncte ; facem aceeaşi mişcare de 2 ori, adică ducem fanionul de jos în sus de două ori. De observat că punctele se transmit cu un singur braţ, stîngul sau dreptul.

Linia se transmite ridicînd ambele braţe odată în acelaşi mod (prin faţă). La transmiterea literei „T" care este reprezentată printr-o linie, ridicăm odată repede ambele braţe în care ţinem cele două fanioane trecîndu-le prin faţă pînă deasupra capului şi le coborîm repede. Executăm (fig. nr. 2) aceeaşi mişcare de atîtea ori cîte linii vrem să transmitem. Exemplu : pentru litera „M", două linii, pentru litera „O" trei linii, ş.a.m.d.

Transmisia şi recepţia se face în felul următor : cel care vrea să transmită un mesaj sau o comunicare se aşază cu faţa către cel căruia vrea să-i comunice şi face semnul de apel (fig. 3) care constă din mişcări cu ambele fanioane deasupra capului în părţile laterale ale umerilor. Cel căruia i se adresează îi răspunde la apel făcînd cu ambele fanioane acelaşi semn însă în jos (fig. 4). Punctele şi liniile unei litere se transmit legat fără pauză între ele, între litere se lasă o pauză scurtă — cît se numără în gînd de la 1—3.

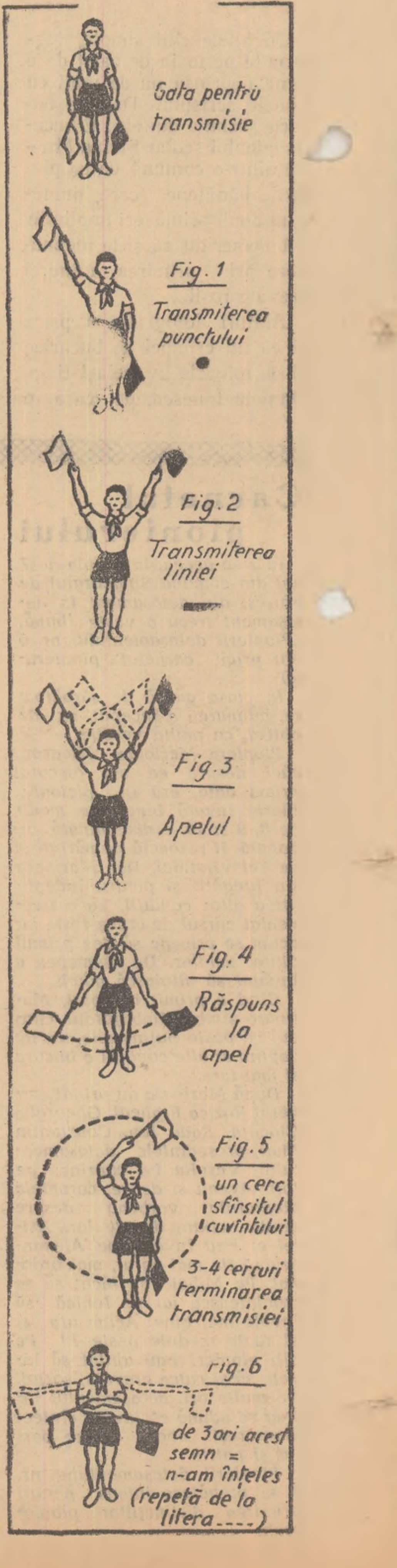
După fiecare cuvînt transmis se face cu fanionul din mîna dreaptă, o mişcare circulară (fig. nr. 5).

Cel care recepţionează face aceeaşi mişcare circulară după fiecare cuvînt confirmînd recepţia. În caz că nu a recepţionat o literă îl opreşte pe cel ce transmite făcînd cu ambele steguleţe cîteva mişcări orizontale în faţă şi transmiţînd ultima litera pe care a recepţionat-o corect (fig. 6).

Transmiţătorul transmite în acest caz cuvîntul de la litera indicată.

După ce s-a terminat comunicarea transmiţătorul descrie cu un steguleţ 3—4 cerculeţe ca în fig. 5. La fel procedează şi cel care a recepţionat, confirmînd că a înţeles şi îi răspunde în acelaşi mod dacă e nevoie să-i răspundă.

Dacă nu, primeşte şi confirmă în felul cum a fost descris.

Pe adresa unităţii

S-a terminat trimestrul I. A venit trimestrul II. Se apropie şi sfîrşitul trimestrului II. Dar în unitatea nr. 19 a Şcolii de 7 ani, comuna Lăzăreni, raionul Oradea, nu s-a mai ţinut nici o adunare. Cît despre programul de activităţi, acesta, a rămas neatins! Adică, de la începutul anului şi pînă acum, în unitatea noastră e o „linişte" de parcă nici n-ar fi existat vreodată pionieri! Nici adunări, nici activităţi, ci doar o simplă împărţire pe detaşamente, grupe. Dar numai cu atît nu poate exista o unitate de pionieri.

Pentru ce oare v-am ales noi, dragi pionieri din colectivul de conducere al unităţii? Atît de puţin vă interesează dacă unitatea noastră trăieşte cu adevărat sau există doar pe hîrtie? Dar tare mult aş vrea să ţinem şi noi unele adunări, să organizăm activităţi pioniereşti interesante. In alte unităţi, (am aflat eu de la un prieten cu care corespondez) pionierii se pregătesc să obţină distincţiile pioniereşti, care se dau numai cu anume condiţii. Ce bine ar fi să se facă ceva şi în unitatea noastră, pentru obţinerea acestor distincţii!

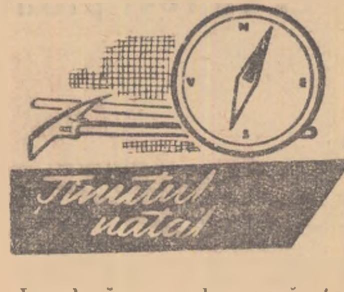
Dragă redacţie, încearcă tu şi ajută-ne să trezim din somn colectivul de conducere. Să desfăşurăm şi noi o activitate cu adevărat pionierească, altminteri am impresia că o să îmbătrînim acuş-acuş!

pionier F. SĂLĂJAN
com. Lăzăreni, raionul Oradea

Nota redacţiei

Tovarăşi pionieri din colectivul de conducere al unităţii din Lăzăreni! Scrisoarea pionierului Sălăjan este pentru voi un semnal de alarmă. Ce aveţi de gînd să faceţi? Ne-am bucura — şi aşteptăm pe adresa redacţiei — primele scrisori din care să aflăm veşti despre începutul unei bogate activităţi pioniereşti în unitatea voastră.

In clasă se adunaseră toți pionierii.

— Ar fi bine să povestească întîi grupa care a vizitat întreprinderile, începu Margareta Bălășoiu dintr-a V-a. Așa, pe rînd, vom vedea ce material a adunat fiecare grupă!

Primul care a început să povestească colegilor din activitatea grupei sale a fost pionierul Ion Tomescu din clasa a V-a E.

— Noi am vizitat fabrica de ciorapi „Ocsko Tereza", fabrica de încălțăminte „Ștefan Plavăț" și am văzut multe lucruri interesante, dar cele mai multe însemnări le-am cules de la fabrica de încălțăminte „Bella Brainer". Am vizitat secțiile în care se fac pantofi, am trecut la altele unde se fac genți din material plastic și am mai văzut ceva de care ne-am mirat toți: o secție de instrumente muzicale de suflat.

Pentru toți cele auzite de la Ion au fost lucruri noi dar, n-a vorbit prea mult despre ele fiindcă Octavian Harabagiu și Elisabeta Moțiu erau nerăbdători să povestească și ei cele culese „pe teren".

— Noi am aflat ceva și mai și. Știați că Timișoara este singurul oraș din țară care are trei teatre în care se joacă piese în trei limbi? In limba romînă, maghiară, germană și în plus, mai este și ansamblul sîrbesc...

Despre datele culese au mai vorbit mulți. In carnețelele pionierilor, însemnările sînt multe și interesante. Cu ajutorul lor, pionierii din clasele a V-a de la Școala de 7 ani nr. 12 din Timișoara vor alcătui o lucrare interesantă pentru concursul „Să ne cunoaștem ținutul natal".

I. NOVAC

Cornel Gîrleanu își luă avînt:

— Țineți sfoara!

Sări, și un ropot de aplauze răsună. Sărise 1,10! După el, veni rîndul lui Alexandru Munteanu care obținu 1,50! Rînd pe rînd săriră și ceilalți participanți: pionierii Kraus Peter, clasa a VII-a A, Ion Grigorcea, clasa a VI-a B, Anca Vasilescu, clasa a VII-a D.

— Să începem acum săritura în lungime!

— Indată; să netezim nisipul și putem începe! răspunse Marian Stanciu, din clasa a VII-a A

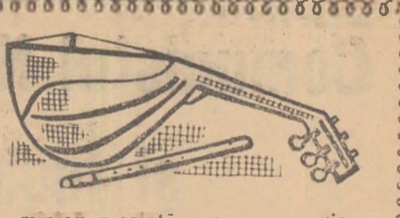
La aruncarea cu grenada, cele mai bune rezultate au fost apoi obținute de pionierii Margareta Rădoi, clasa a VI-a B, Vasile Florea, Ilie Popescu, clasa a VII-a A și Vasile Pătrașcu din clasa a VII-a B.

La viteză, pionierii Anca Mihăilescu, clasa a VII-a A, Constantin Lupu și Gheorghe Popa din clasa a VI-a A, Doina Dumitrescu clasa a VI-a B Aurica Mihăilescu, clasa a VII-a A. Gheorghița Stoe, din clasa a V-a A, au arătat încă odată că se află printre cei mai buni alergători.

Și la proba de gimnastică au început repetițiile pentru concurs. Sub îndrumarea tovarășei profesoare de educație fizică Elena Ionescu, pionierii Școlii de 7 ani nr. 19 din Capitală se pregătesc pentru a trece probele în vederea participării la Spartachiada pionierilor și școlarilor. Zilnic, în curtea școlii au loc antrenamente.

RODICA ALBU

Pe scena căminului cultural din comuna Cristești, regiunea Cluj, pionierii școlii de 7 ani pregătesc dansul popular „De-a lungul". Acest dans va intra în programul cu care vor participa la concursul cultural-artistic.

Zi de zi, după ce clopoțelul școlii vestește sfîrșitul orelor de curs, grupuri de pionieri se îndreaptă spre căminul cultural unde fac repetițiile.

Cu strigături, în ritmul muzicii, pionierii execută dansul cu multă dibăcie. In sală, activitatea e în toi. Intr-un colț Lucreția Peștean, Irina Rusu și Viorica Grebuș se sfătuiesc care ar fi cele mai frumoase strigături pentru acest joc. Puțin mai încolo, pionierul Anton Peștean, emoționat, se pregătește să intre în scenă. El va recita poezia „Partidului" de Mihai Beniuc. Lîngă el pionierul Vasile Corăbean din echipa de dansuri încearcă cîțiva pași ai unui dans popular. Sas Ecaterina, Lucia Turcu și Florentina Ureana se pregătesc să execute prima figură din dansul oltenesc „Ițele". Pionierii vor să se prezinte la concurs cu dansuri și din alte regiuni ale țării.

Și în sala alăturată e o repetiție. Ștefan Boroș, Elena Jegrean, Aurel Dingan și alții pregătesc piesa de teatru pe care o vor prezenta peste cîteva zile pe scena căminului cultural și, desigur și în cadrul concursului cultural artistic.

Brigada artistică de agitație formată din pionieri are o frumoasă activitate. In fiecare duminică prezintă programe artistice la căminul cultural. De multe ori programele lor sînt vizionate și în alte comune din cadrul raionului Beclean. Pionierii de aici sînt cunoscuți pentru activitatea cultural-artistică frumoasă pe care o desfășoară.

M. NEGREA

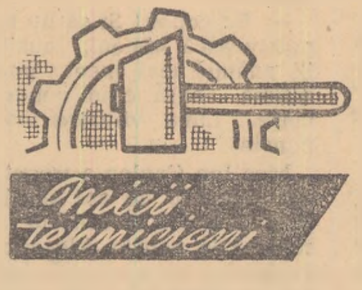
concursuri tradiționale

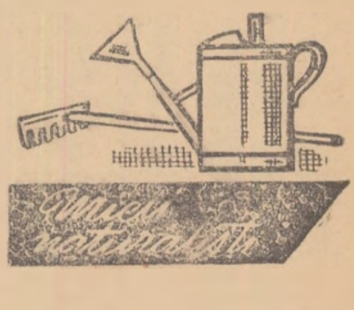
Să fii tractorist e tare frumos. Să ieși primăvara pe cîmpuri, cu tractorul duduind, să împlînți tăișurile plugurilor în pămîntul reavăn, pe care să-l răstorni în brazde adînci și lucitoare, sau în vară să porți după tine combina pe marea de grîne aurii pe care ea le adună cu atîta hărnicie și alege boabele de paie. Să te avînți în plină toamnă pe miriștile țepoase ca blana ariciului și să le răscolești în așa fel ca în urmă să rămînă un covor negru, ca de catifea, într-adevăr, e tare frumos!

Că meseria aceasta de tractorist e una din cele mai frumoase, o știu și membrii cercului „Mecanicilor agricoli" de la Casa pionierilor din Caracal, regiunea Craiova. Toți cei 16 pionieri, elevi de pe la diferite școli de 7 ani din oraș, visează să ajungă tractoriști. Dar pentru realizarea acestui vis ei știu că trebuie să învețe, să se pregătească din timp, cu seriozitate. Și învață, muncesc și se pregătesc încă de pe acum pentru această meserie. De două ori pe săptămînă cei 16 pionieri se strîng în atelierul lor. De fiecare dată au o oră de teorie și una de probă practică. La prima oră ei ascultă cu atenție și-și notează în caiete lecția pe care tovarășul profesor Alexandru Frunzulică le-o predă cu căldură și pe înțelesul lor, însoțindu-și întotdeauna explicațiile fie cu planșe, fie cu desene pe tablă, pentru ca pionierii să înțeleagă mai ușor. A doua oră e rezervată totdeauna părții practice. Acum, de pe masa de lucru dispar caietele de notițe. In locul lor apar menghine, dălți, ciocane, pile, mașini de găurit, tablă și alte lucruri necesare desfășurării probei practice. Cei 16 pionieri își încep lucrul mînuind cu îndemînare și pricepere aceste unelte, sub directa supraveghere și îndrumare a tovarășului profesor. Că membrii acestui cerc sînt cu adevărat îndemînatici o dovedesc uneltele agricole în miniatură executate de ei, din deșeuri de tablă. Intr-un dulap mare, cu geamuri, dintr-un colț al atelierului, sînt expuse la vederea oricărui vizitator o sumedenie din aceste unelte executate cu atîta pricepere, încît nu-ți vine să crezi că sînt făcute de pionieri. Printre altele se găsesc în acest dulap un plug pentru tractor, o grapă fixă, un discuitor mecanic, trei greble, cîteva stropitori etc. Iar numărul lor se completează pe zi ce trece. Anul trecut, cu o parte din aceste unelte în miniatură, pionierii acestui cerc au cîștigat premiul III pe regiune la concursul „Micilor tehnicieni". Și vor ca și anul acesta să se prezinte la înălțime.

Dar proba practică nu se desfășoară numai în atelierul cercului. O dată cu venirea primăverii, pionierii vor ieși în grup la S.M.T.-Caracal unde vor avea prilejul să urce pe tractoare și să dovedească fiecare ce a învățat.

Intr-adevăr, așa cum spune tovarășul profesor Alexandru Frunzulică, cercul mecanicilor agricoli de la Casa pionierilor din Caracal e o adevărată școală în care pionierii se pot forma în parte încă de pe acum pentru ca peste puțin timp să devină tractoriști de nădejde. Și, desigur, că mulți membri ai acestui cerc, în frunte cu Nicolae Constantinescu, Tudor Ciocan, Marin Ciobanu, Ștefan Damian, cei mai destoinici pionieri vor ajunge să conducă tractoare pe cîmpurile roditoare ale țării noastre.

C. DIACONU

Școala de 7 ani din comuna Chiuza, raionul Beclean. O clădire nouă, cu clase spațioase, ferestre mari și luminoase. Pionierii își iubesc școala. Acest lucru se vede din grija pe care o au față de ea. Cum intri în școală, în hol te întîmpină colțul pionierilor, fotomontaje, gazeta de perete a unității de pionieri.

In cadrul activității desfășurate la cercul micilor naturaliști și pe lotul școlar, pionierii au obținut rezultate frumoase. Ei au lucrat o răsadniță caldă și una rece, unde au muncit cu multă răbdare îngrijindu-se de creșterea legumelor. Din fondurile obținute prin valorificarea produselor, au fost cumpărate stropitori, greble, lopeți, sape și alte unelte. In această acțiune s-au evidențiat pionierii Maria Rebreanu, Florea Miron, Ioana Oprea și alții. Pionierii au confecționat 300 de ghivece nutritive pentru obținerea de legume timpurii. Cu mult interes au muncit pionierii și la pepiniera școlii unde, sub îndrumarea profesorului de științele naturii, au făcut altoiri, înmulțirea prin butași la vița de vie. O frumoasă activitate a membrilor cercului micilor naturaliști a fost și acțiunea de reîmpădurire a unui teren supus alunecării. Pionierii Viorica Strungar, Ion Moldoveanu, Nazarica Moisescu, au muncit cu multă însuflețire la plantarea puieților pentru a împiedica alunecarea solului. Micii naturaliști au participat și la acțiunea de strîngere a semințelor pentru răsadnițe. Pionierii Florea Strungar, Valentin Balog și Maria Rus le-au făcut o surpriză celor de la cerc. Ei au adus la școală mai multe borcane cu diferite semințe de legume.

— Sînt semințe de soi! Se mîndriră ei către ceilalți membri ai cercului.

— Să vedeți ce-o să iasă din ele, ce vinete și ce ardei grași, zise Florea.

— Eu am aici semințe de varză, spuse cu mîndrie Valentin. Mama mi-a spus că o varză va cîntări pînă la 4 kg. De-abia aștept să le semănăm!

— Da, dar eu am aici semințe de sfeclă și floarea soarelui, toate sînt selecționate și din soiul cel mai bun. Să vedeți ce frumoase recolte o să obținem, nu se lasă mai prejos, Maria.

La Școala de 7 ani din comuna Chiuza pregătirea și participarea pionierilor la concursul micilor naturaliști a devenit o adevărată tradiție a unității.

M. LUPEȘ

Comunistul Nicolae Ciobanu şi feciorul său

Din malul Gîzului, un pîrîiaş ce taie poalele oraşului Moineşti, ţîşnesc două flăcări iuţi, luminînd întunericul nopţilor. De te-ai abate pe acolo, chiar la vremea cînd dorm şi pietrele, tot ai să întîlneşti în preajmă pe stăpînii focurilor, muncitori de nădejde cum sînt comunistul Nicolae Ciobanu şi feciorul său, utemistul, cei mai buni muncitori arzători la cuptoarele de var din Moldova.

Om puternic, aidoma stîncilor pe care le preface în var scînteietor, Nicolae Ciobanu şi-a crescut flăcăul la fel de dîrz, l-a învăţat cu răbdare meşteşugul vărăritului.

— Se ridică blocuri peste tot, în toate oraşele, obişnuieşte să-i spună feciorului său. Pentru construirea lor muncim doar şi noi. Să trimitem var cît mai mult şi de calitate constructorilor!

Desigur, tocmai sentimentul că prin munca lor participă la ridicarea atîtor construcţii, face ca cei doi muncitori să lucreze cu atîta dragoste şi grijă. Căci, nu-i aşa uşor să urmăreşti ceas cu ceas acea schimbare a flăcărilor de la culoarea roşie — sîngerie, la culoarea albă ca omătul, să „citeşti" limbajul flăcărilor, oprind arderea la timpul cel mai potrivit ca să obţii var alb ca spuma, aşa cum ştiu să facă cei din brigada lui Nicolae Ciobanu.

Comunistul Nicolae Ciobanu şi feciorul său, utemistul, împreună cu ceilalţi muncitori de la cuptoarele din Moineşti, dau lunar mai bine de 360.000 kg. de var, material atît de necesar numeroaselor construcţii ce se înalţă prin grija partidului şi guvernului în toate colţurile ţării, împodobind străzile, schimbînd faţa oraşelor.

AL. DINU IFRIM

Ei au fost pionieri

Gravorul

De multe ori i-a vorbit sora lui, Cecilia, despre maşinile complicate care tipăresc gazetele şi revistele, despre munca frumoasă a tipografilor de la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii". Dar ziua cînd l-a luat şi a văzut cu ochii tipografia modernă, n-o s-o uite niciodată. Pe atunci, el, Vasile Cristea, nu avea decît vreo 10 ani şi purta la gît cravata roşie de pionier. O dorinţă fierbinte il însufleţea pe sîrguinciosul şcolar de atunci: să lucreze şi el acolo la Combinat, alături de Cecilia, alături de meşterii tiparului. Şi iată că visurile lui s-au împlinit. Acum, tînărul utemist Vasile Cristea e muncitor la secţia zincografie. Deşi foarte tînăr — abia a împlinit 19 ani, tînărul gravor lucrează cu multă pricepere plăcile de zinc sau de aramă ce se folosesc la tipăritul gazetelor.

Dar tînărul gravor Vasile Cristea, pe lîngă că e un muncitor fruntaş e şi un sîrguincios elev al şcolii medii serale, fiind în clasa a X-a. Modest şi harnic, dornic mereu să-şi îmbogăţească cunoştinţele, el se bucură de toată preţuirea şi încrederea tovarăşilor săi, a utemiştilor. Tocmai de aceea, de curînd, într-o adunare generală, ei i-au dat în unanimitate recomandarea de a fi primit în rîndurile candidaţilor de partid.

AL. PROFIRIU

De pe cuprinsul patriei

In frunte comuniştii

Ştiţi cîte kilograme de fier vechi au colectat comuniştii, utemiştii, muncitorii fără de partid şi pionierii din regiunea Cluj în primele două luni ale anului? 33.000.000! Din această cantitate de metal se poate confecţiona fierul — beton necesar la 46.000 de apartamente sau se pot fabrica 184.000 de biciclete.

Comunistul Constantin Grigore, mecanic pe locomotiva nr. 142.032, din economiile realizate în ultimul timp, a remorcat în ziua de 10 martie un tren pe distanţa Timişoara—Tr. Severin şi retur. La întoarcere, el mai avea încă 405 kg combustibil economisit.

Însufleţiţi de exemplul comuniştilor, muncitorii de la fabrica de zahăr „Bernat Andrei" din Regiunea Autonomă Maghiară, au produs peste plan în cinstea conferinţei regionale de partid, cantitatea de 70 000 kg de zahăr.

Harnicii petrolişti de sub conducerea comunistului Gheorghe Ungureanu de la sectorul de foraj Lilieşti — Valea Prahovei, au anunţat zilele trecute o nouă victorie predarea pentru foraj, înainte de termen, a sondelor 103 640, 647 şi 569.

Minerii din bazinul carbonifer Schitu Goleşti, au realizat importante economii de lemn de mină. În această acţiune s-a evidenţiat în mod deosebit brigada de mineri condusă de comunistul Gheorghe Toma.

Oţelarii de la Reşiţa, în frunte cu comuniştii, au elaborat în ziua de 9 martie cea de a 5.500-a tonă de oţel dată peste plan în cursul anului acesta.

Comunistul Grigore Malache, mecanic de locomotivă la depoul C.F.R. Craiova a remorcat cu locomotiva sa — într-o singură cursă — cu 200 de tone mai mult decît prevede norma de încărcare. Trenul condus de el în acea zi a fost mai lung deci cu 20 de vagoane.

Din iniţiativa comuniştilor de la întreprinderea de extracţie Vedea — regiunea Piteşti au fost luate o serie de măsuri care au dus la creşterea producţiei şi la reducerea preţului de cost al ţiţeiului extras. Numai în două luni au fost înregistrate economii în valoare de 934.000 lei.

Bătălia pentru recolta anului 1960 a început. Mai multe produse agricole de pe fiecare hectar este dorinţa fierbinte a fiecărui ţăran muncitor. In dată ce timpul a devenit favorabil, oamenii muncii de pe ogoare au pornit la însămînţări. Iată-l în fotografia noastră pe tractoristul Neofil Balea de la G.A.S. Călăraşi, regiunea Bucureşti. In fiecare zi el însămînţează cîte 4 ha peste plan.

Intreaga viaţă — scafandru

— E nevoie de doi scafandri la dana centrală. A căzut o elice în fundul bazinului şi trebuie scoasă urgent!

Afară bătea un vînt tăios ce spulbera deasupra portului zăpada îngheţată. Pe vremea asta nu e prea plăcut să te scufunzi în mare. Mai cu seamă la ieşire, cînd iţi îngheaţă costumul pe tine încît uneori eşti nevoit să-l tai ca să-l dezbraci...

Ieşi în faţă un bărbat cu părul alb, dar încă plin de vigoare:

— Eu cobor! Şi să nu se împotrivească nimeni, auzit-aţi? Şi adăugă mai încet: poate e ultima oară cînd cobor în mare... Luna viitoare ies la pensie...

Moş Ion Caulea a trecut pragul celor 50 de ani şi legile ţării îl invită la această vîrstă să iasă la pensie. Meseria de scafandru nu e uşoară, iar statul se îngrijeşte de oameni. Scafandrul Ion Caulea a cunoscut şi un altfel de stat, pe cel al capitaliştilor, care te obliga să cobori în mare cîte 10—12 ore pe zi pentru o plată de nimic. Da, el a apucat şi acele vremuri pentru că întreaga viaţă şi-a petrecut-o — cum zice el, mai mult pe fundul mării printre epave şi peşti. Cînd ţi-o înşira el vasele scufundate şi scoase la suprafaţă de el şi de ceilalţi scafandri din portul Constanţa, sau despre cele 18 zile cît a lucrat pe furtună la salvarea unui pescador scufundat în 1951 la 18 m. adîncime şi despre atîtea lucrări la care a participat nu te mai saturi ascultîndu-l.

Moş Ion Caulea, scafandrul, iese la pensie. Merge să se odihnească după o viaţă închinată muncii. Se desparte greu de meserie. Tare o mai iubeşte! În anii 1933—1937 lucra doar 2—3 luni pe an, în rest era şomer; în 1937 era încadrat hamal în port şi lucra... scafandrerie; în 1947, cînd s-a înfiinţat cooperativa „Ancora", a fost unul dintre primii ei scafandri; astăzi îşi pregăteşte actele să iasă la pensie. Mi-a spus cu durere în glas:

— Tare aş vrea să mai rămîn cîţiva ani aici. Acum e mult de lucru pentru scafandri: se construieşte noul port Tomis, (pentru excursionişti) se fac lucrări la malul nou (care va permite mărirea capacităţii portului Constanţa), se caută epave de vase scufundate cu zeci şi zeci de ani în urmă, pentru fier vechi... Dar mai ales, pentru că iubesc nespus meseria aceasta căreia i-am închinat întreaga viaţă.

GH. ANGELESCU

Forţă morală şi eroism

Iată-i pe cei patru tineri eroi sovietici (de la stînga la dreapta) Filipp Poplavski, Ashat Ziganşin, Ivan Fedotov şi Anatoli Kriucikovski fotografiaţi pe vasul portavion american, care i-a adus la San Francisco.

Patru ostaşi sovietici, în luptă cu forţele

Ashat Ziganşin, Filipp Poplavski, Anatoli Kriucikovski şi Ivan Fedotov, patru tineri ostaşi ai Armatei Sovietice se aflau la 17 ianuarie a.c. într-o şalupă, pe ţărmul Oceanului Pacific. Un puternic uragan a aruncat şalupa cu cei patru ostaşi departe în largul oceanului. 49 de zile au luptat eroic tinerii sovietici împotriva uraganului, împotriva foamei şi a setei. Ei au rezistat 49 de zile pînă au fost găsiţi de un vas port-avion american care i-a transportat la San Francisco.

Omenirea întreagă vorbeşte astăzi cu admiraţie de bravii ostaşi sovietici. Tovarăşul Hruşciov le-a adresat felicitări, Comitetul Central al Comsomolului a hotărît să le înscrie numele alături de numele glorioase ale tinerilor eroi ai muncii şi din timpul războiului. Cei patru militari sovietici numiţi astăzi „eroii Oceanului Pacific", constituie o întruchipare vie a tineretului sovietic înflăcărat, devotat pînă la capăt măreţei cauze a construirii comunismului.

Reproducem mai jos, cu unele prescurtări, corespondenţa intitulată „Aşa-i caracterul sovietic", transmisă prin telefon ziarului „Pravda" din San-Francisco de către corespondentul său, B. Strelnikov.

Cel mai în vîrstă dintre ei are 21 de ani, dar în hainele civile pe care şi le-au pus la San Francisco ei nu par a fi decît nişte adolescenţi. In cele 49 de zile petrecute pe apele răscolite de furtună ale oceanului, fiecare dintr[...] bit cu peste 20 de kg.

Telegraful a comunic[...] tregi numele celor pat[...] vietici. Ziarele din Am[...] Europa vorbesc din [...] oamenii minunaţi, „ini[...] Rusiei", capabili să [...] fapte pe care le adm[...] întreagă

Cei patru vorbesc fă[...] locinţă şi fără multă [...] pre propria lor pers[...] Ziganşin nu se grăbeşte [...] Acolo, pe ocean, în cl[...] grele, echipajul aflat [...] îşi găsise sprijin în vo[...] oţel. Pe chipul îngînd[...] Filipp Poplavski apare [...] cînd un zîmbet visător. [...] cikovski, un ucrainean [...] gospodar, pare deprim[...] stă fără rost şi nu are [...] Fedotov, docher din tată[...] poate ascunde mirarea [...] teresul ce i-l poartă ziu[...]

Vizita lui N. S. Hrușciov în Franța

În Franța a sosit N. S. Hrușciov! Această vizită a conducătorului sovietic, a fost așteptată cu mult interes de întreaga lume și în special de publicul francez care s-a pregatit să-l primească pe înaltul oaspete sovietic cît mai bine. Parisul a fost împodobit cu steagurile celor două țări, s-au tipărit afișe, s-au scris lozinci, s-au editat cărți în care se vorbește despre prietenia dintre cele două popoare... Primăvara aceasta este, nu numai pentru francezi, ci pentru toți oamenii de pe cuprinsul planetei noastre, cea mai frumoasă primăvară!

Cei mari cît și cei mici sînt dornici să-l vadă pe Nikita Sergheevici Hrușciov... Ei știu că vizita înaltului oaspete în Franța este vizita păcii, este drumul spre înlăturarea războiului rece. Iată cum își exprimă aceste sentimente un profesor francez:

„Se pune capat războaielor. Nu vor mai fi războaie" iată ce înseamnă în primul rînd pentru mine vizita lui Hrușciov în țara noastră.

Sînt profesor. La fiecare lecție mă străduiesc să educ elevilor mei dragostea și stima pentru comorile științei, artei și culturii.

Mă străduiesc să arat elevilor, cît de minunată ar putea fi lumea, dacă n-ar fi amenințarea unor noi războaie.

Putem oare să ne împăcăm cu gîndul, că toate comorile culturii mondiale adunate de milenii, să fie distruse cu arme nucleare?

Acum, pentru prima oară, apare posibilitatea de a construi o lume fără războaie. Și toate acestea datorită puterii socialismului, datorită măreției Uniunii Sovietice.

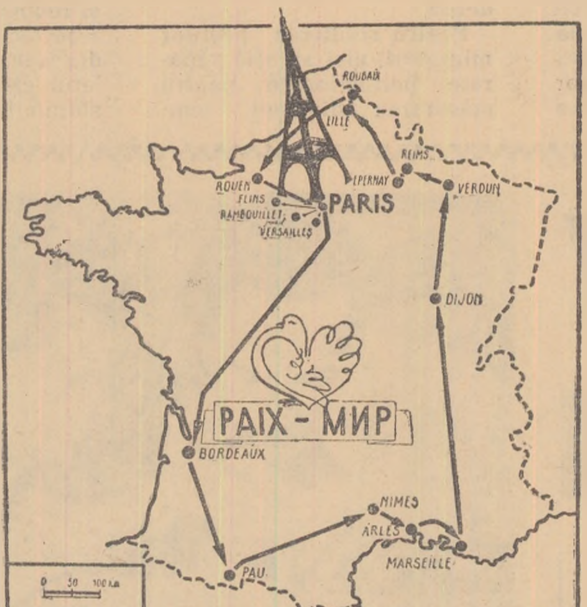
Visul tuturor oamenilor de pe pămînt pentru o pace trainică este întruchipat în omul care ne vizitează țara.

Tineretul Franței, a țării care de douăzeci de ani n-a cunoscut nici o zi de pace adevărată, va face acestui om o primire entuziastă.

Tineretul Franței îi spune „Fiți bine venit!".

Tovarășul Hrușciov va sta în Franța 12 zile. În acest timp el va vizita Parisul, cît și alte 13 localități. Locuitorii acestora așteaptă cu nerăbdare sosirea conducătorului sovietic.

În numărul nostru viitor vă vom povesti mai mult despre această importantă vizită a tovarășului N. S. Hrușciov în Franța.

Traseul definitiv al vizitei lui N. S. Hrușciov în Franța

Cuvintele lui Lenin au devenit fapte

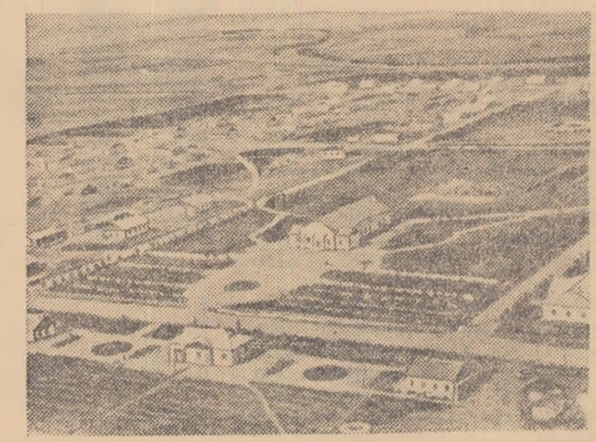
Ați auzit de „ureche lungă"? Așa se numea transmiterea știrilor de la om la om pe vremea cînd nu existau ziare, nu exista radio, telefon, telegraf. Așa se transmiteau știrile și în Kazahstanul dinainte de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. V. I. Lenin discutînd cu o delegație din Kazahstan, venită la cel de al VII-lea Congres al Sovietelor din întreaga Rusie, spunea despre Kazahstan: *„Trebuie ridicat acest ținut și desigur că-l vom ridica"*.

Ce-a determinat pe V. I. Lenin să spună că acest ținut trebuie ridicat? De bună seamă că bogățiile sale, pentru că în Kazahstan există cele mai multe zăcăminte de metale neferoase și metale rare din U.R.S.S.: plumb, cupru și nichel, volframul din care se fabrică oțelurile speciale, apoi aurul, cositorul, cobaltul și titanul. Pămîntul Kazahstanului mai conține fier, mangan și crom, ale căror cantități sînt evaluate la cîteva miliarde de tone. Tot aici se mai găsesc cărbuni de pămînt și petrol, fosfor, sare, ghips, marmură, pietre colorate, etc. Pe bună dreptate se spune că e mult mai ușor să enumeri ceea ce nu are Kazahstanul decît ceea ce are!

Kazahstanul poate fi asemuit cu o „casetă fermecată" plină de bogății, casetă ce a fost deschisă de-abia în anii puterii sovietice. Ea a fost deschisă de poporul sovietic și bogățiile aflate aici sînt folosite pentru crearea unei vieți tot mai îmbelșugate a întregului popor. De unde înainte de 1917, în Kazahstan nu se fabrica nici un produs industrial, astăzi cea mai mare parte din materiile prime extrase în Kazahstan se prelucrează tot acolo, iar fabricile construiesc și mașini moderne necesare industriei Uniunii Sovietice. Astfel sînt fabricile de mașini pentru industria grea din Alma-Ata, de utilaj minier din Karaganda, de prese automate din Cimken și altele.

A apus pentru totdeauna vremea cînd în Kazahstan „urechea lungă" ducea veștile și cămila era singurul mijloc de transport. Kazahstanul de astăzi e ca o grădină înfloritoare care în plină primăvară se arată în întreaga ei splendoare.

IERI și AZI

49 de zile naturii

e ei a slă-

at lumii în-
ru tineri so-
erica și din
nou „despre
aginabili ai
săvîrșească
ă omenirea

ră multă e-
plăcere des-
oană. Ashat
, este calm.
pele acelea
in suferință
ința lui de
al lui
din cînd în
Anatoli Kriu-
chibzuit și
at, pentru că
e face. Ivan
in fiu, nu-și
fată de in-
ziariștii ameri-

cani. „Nu s-a întîmplat nimic deosebit, încearcă el stăruitor să-i convingă pe reporteri. In locul nostru, fiecare soldat sovietic ar fi procedat la fel".

Și tocmai aceasta este latura pe care nu o pot înțelege ziariștii străini. Iată discuția unuia dintre ei cu soldații sovietici:

Ziaristul: Eu știu că în asemenea împrejurări poți să-ți pierzi chipul de om, poți să te transformi în fiară. Au fost, desigur, și la dv. certuri, poate chiar încăierări pentru ultima bucată de pîine, ultima înghițitură de apă.

Ziganșin: In toate cele 49 de zile, membrii echipajului nu au spus unul altuia nici un cuvînt de ocară. Cînd apa de băut era pe terminate, fiecare primea cîte jumătate de pahar. Și nici unul nu a luat nici o înghițitură în plus. Numai atunci cînd am serbat ziua de naștere a lui Anatoli Kriucikovski i-am propus o porție dublă de apă, dar el a refuzat.

Ziaristul: In acest iad, v-ați mai adus aminte de ziua de naștere a unui tovarăș? Este ceva de neînchipuit! Nu v-ați gîndit la moarte, mister Ziganșin?

Ziganșin: Nu! Ne-am gîndit că sîntem prea tineri pentru a ceda ușor.

Ziaristul: Cu ce anume v-ați îndeletnicit în aceste zile lungi? Dv., de pildă, mister Poplavski?

Poplavski: Am făcut cîrlige pentru a prinde pește, dintr-o cutie de conserve, o nălucă pentru pescuit, iar dintr-un odgon despletit — sfoară pentru undițe. Ashat Ziganșin a reparat lampa de semnalizare. Uneori am citit eu cu glas tare o carte.

Ziaristul: Ce carte era?

Poplavski: „Martin Eden" de Jack London.

Ziaristul: De necrezut!

Fedotov: Uneori cîntam, iar Filip ne însoțea la armonică.

Ziaristul: Arătați-mi această armonică istorică.

Fedotov: Regret, dar noi am mîncat-o.

Ziaristul: Ce-e-e? Cum ați mîncat-o?

Fedotov: Foarte simplu. Avea unele părți de piele. Le-am desfăcut, le-am tăiat în bucăți și le-am fiert în apa sărată a oceanului. Pielea era de oaie și noi glumeam că avem două feluri de carne: primul — pielea de la armonică, al doilea — pielea de la cizme.

Ziaristul: Ați mai avut putere să glumiți. Este de neconceput. Dar vă dați seama, voi înșivă, ce fel de oameni sînteți?

Ziganșin: Oameni obișnuiți. Sovietici.

...Unul dintre ziariștii americani l-a întrebat pe Anatoli Kriucikovski: „Ce anume v-a ajutat ca să puteți lupta un timp atît de îndelungat cu oceanul"? Soldatul a răspuns simplu: „Prietenia noastră. Așa sîntem noi educați, pare-se".

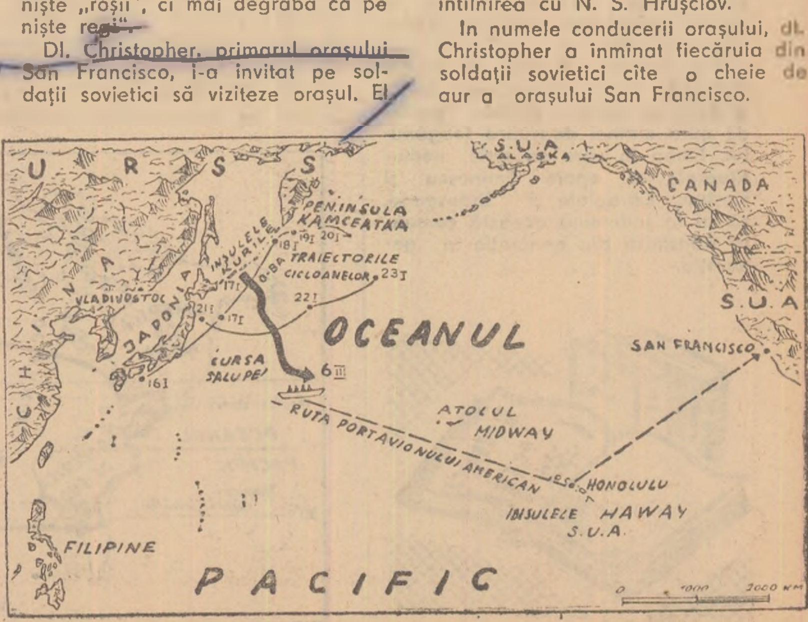
Da, așa sînt ei educați!

In lupta cu oceanul ei nu au fost doar patru oameni — un rus, doi ucraineni, un tătar, nu au fost doar patru soldați. **Ei au fost un echipaj, un colectiv de oameni sovietici.** Avuseseră educatori buni — partidul comunist, comsomolul, ofițerii unității din care făceau parte, întreaga viață sovietică. Și ei s-au dovedit demni de educatorii lor.

..Astăzi toată America vrea să-i vadă pe tinerii sovietici, denumiți aici „eroii Pacificului". Societățile de cinema și televiziune din Hollywood i-au și invitat pentru a turna un film cu ei. Ziarul „Call-Bulletin" remarcă în glumă că marinarii din flota militară americană i-au întîmpinat pe acești tineri „nu ca pe niște „roșii", ci mai degrabă ca pe niște regi".

Dl. Christopher, primarul orașului San Francisco, i-a invitat pe soldații sovietici să viziteze orașul. El a spus că s-a întors tocmai din U.R.S.S. și că a fost mișcat de ospitalitatea moscoviților, leningrădenilor, a întregului popor sovietic. El și-a adus aminte cu căldură de întîlnirea cu N. S. Hrușciov.

In numele conducerii orașului, dl. Christopher a înmînat fiecăruia din soldații sovietici cîte o cheie de aur a orașului San Francisco.

Săgeata neagră reprezintă cursa șalupei

ştiinţa

DE CE ÎNVĂŢĂM LIMBA ROMÎNĂ

Prof. Univ. I. COTEANU

Cine dintre şcolarii mai mari nu cunoaşte sau n-a auzit măcar de testamentul literar al poetului Ienăchiţă Văcărescu? Adresîndu-se urmaşilor săi el le lasă moştenire o comoară de nepreţuit:

„Creşterea limbii romîneşti
Ş-a patriei cinstire".

Versurile acestea reflectă preţuirea şi dragostea profundă a poetului pentru limba poporului.

Rolul limbii în viaţa socială este de o mare însemnătate. Gîndiţi-vă că toate cunoştinţele omeneşti se explică prin limbă, toate ştiinţele se învaţă cu ajutorul limbii. Cum să înţelegi foarte bine istoria, chimia, matematica, limbile străine, dacă nu te bizui pe gramatică şi pe cunoaşterea unui număr cît mai mare de cuvinte?

Dar ce înseamnă cunoaşterea unui număr mare de cuvinte? Mulţi dintre voi scrieţi poezii. Inchipuiţi-vă un şcolar care se consideră posesorul unui vocabular bogat. Sigur pe cunoştinţele lui de limbă, aşterne în grabă cîteva versuri pe hîrtie şi... gata poezia. O aşază în plic, cu menţiunea „ff urgent" şi o trimite la gazetă, cerînd s-o vadă apărută în primul număr. Dar zadarnic aşteaptă, căci cum ar putea să vadă lumina tiparului versuri ca acestea:

„Şi din vîrful acelui gigantic maidan
Ionel a uşchit-o, rizînd cu elan
Pe sania lui Herculană" .!)

Poate zîmbiţi, dar autorul a scris versurile acestea cu... seriozitate. E clar atunci că el „ştie" multe cuvinte, pe care le-a învăţat mecanic, dar necunoscîndu-le exact sensul, le foloseşte şi unde trebuie şi unde nu trebuie. Numai că, folosit astfel, cuvîntul îi cam joacă festa: exprimă altceva decît ceea ce vrea să spună.

Aşadar, e necesară o cunoaştere ştiinţifică a limbii, un studiu permanent. Dar oare aveţi întotdeauna în buzunar acel carneţel în care să vă notaţi, exact, cu explicaţiile necesare, cuvintele noi învăţate?

Numai un studiu aprofundat al limbii vă dă posibilitatea să găsiţi răspunsul la multe întrebări: de ce, bunăoară, bănăţeanul spune frunce în loc de frunte, iar moldoveanul curechi în loc de varză, sau de ce nu seamănă întotdeauna graiul celor mai tineri cu graiul bătrînilor; vă dezvăluie cauzele schimbărilor care se produc în limbă, factorii care o fac să se dezvolte neîncetat.

E o datorie patriotică să cunoşti limba pe care începi s-o înveţi o dată cu primele cuvinte şoptite de gura mamei deasupra leagănului, limba în care au scris nemuritoarele lor opere Eminescu şi Coşbuc, Caragiale şi Sadoveanu, să ai la îndemînă această comoară transmisă din generaţie în generaţie.

O mare bogăţie a patriei

Pasionantă este munca de cercetare ştiinţifică în toate domeniile ei, pasionantă este şi activitatea în Institutul de Cercetări Piscicole din ţara noastră. Aici se studiază condiţiile de viaţă ale diferitelor specii de peşti, se cercetează metodele de combatere a unor boli care îi pot nimici şi lucru deosebit de important, se creează noi specii, cu însuşirile dorite de om. Aceasta înseamnă să poţi popula apele noastre cu acele specii valoroase care fac să crească bogăţia piscicolă a ţării.

Acolo unde crapul se întîlneşte cu coregonii şi peştii fitofagi

Astăzi nu miră pe nimeni că în staţiunea piscicolă de la Nucet, peşti cunoscuţi demult în ţara noastră, cum e crapul, trăieşte alături de coregonii originari din U.R.S.S. sau de peşti fitofagi originari din China. Pentru aceasta însă a fost nevoie de o muncă susţinută de zi cu zi, de studii şi cercetări minuţioase. Dar aclimatizarea noilor specii a reuşit. Aceştia vor popula bălţile în amestecul de peşti şi vor face ca bogăţia lor de hrană să fie mai bine valorificată căci peştii fitofagi de pildă, se hrănesc cu vegetaţia din apă. Tot aici s-a obţinut un metis valoros din încrucişarea crapului de cultură cu crapul sălbatic. Acesta este mult mai rezistent la boli şi atinge greutăţi mult mai mari decît crapii obişnuiţi.

Omul supune natura

Piraiele şi rîurile repezi de munte, liniştitele ape de şes, bălţile din lunca inundabilă şi delta Dunării, largul necuprins al Mării Negre sînt tot atîtea izvoare de bogăţie piscicolă în ţara noastră. In trecut această imensă bogăţie naturală a apelor, a fost secătuită printr-un pescuit prădalnic care a făcut să dispară, exemplare de crapi care atingeau 30-40 kg, somn de 200 kg sau morun de 1.200 kg. Producţia de sturioni scăzuse şi se afla în continuă descreştere.

In anii regimului de democraţie populară, statul nostru a investit însemnate sume pentru dezvoltarea pescuitului şi a pisciculturii. Marele număr de lucrări importante au făcut să apară, acolo unde este nevoie, baraje, stăvilare, canale şi gîrle. S-au ameliorat bălţi, s-au construit iazuri şi heleştee, s-au ridicat cherhanale şi gheţării moderne, s-au construit fabrici pentru conserve de peşte. Pescuitul în Marea Neagră era inexistent în trecut. Astăzi ţara noastră are o flotă pescărească motorizată de larg, dotată cu utilaje moderne.

Pentru studierea peştilor migratori aici se află aparate perfecţionate pentru măsurarea adîncimii, temperaturii, salinităţii, conţinutului de oxigen din apa mării. Un avion zboară deasupra întinselor ape ale mării şi cu iuţeala vîntului flota e la locul semnalat din avion. In alt loc peştii sînt feriţi de Hidropizie — boală infecţioasă care aduce mari pagube — prin injectarea crapilor — cu antibiotice (cloram fenicon).

Am amintit aici numai cîteva metode noi, ştiinţifice, din piscicultură care se practică azi în ţara noastră. Să adăugăm acum noile specii create pentru popularea şi repopularea apelor, cu un amestec de peşti valoroşi, din specii selecţionate, puietul crescut în pepinierele staţiunilor şi oricine poate vedea cît de departe a rămas vremea cînd omul aştepta această bogăţie, la noroc, după capriciile naturii.

Multe gospodării agricole colective urmînd indicaţiile Plenarei C.C. al P.M.R. din iulie 1956, acolo unde condiţiile geografice au permis, au început să se ocupe de creşterea peştelui. Şi nu o dată lîngă cherhanalele din satul Radu Vodă sau Mădăraş trag lotcile pline cu peşte ale colectiviştilor care aduc acestor gospodării recolte de 1.000—1.100 kg de peşte la ha. Acestea sînt rezultatele folosirii de metode tehnice noi în munca de dirijare a pisciculturii.

FLORICA BĂLAN

H+Z

Despre expediţia celor doi călători celebri — Hanzelka şi Zikmund.

Inzestraţi cu o perseverenţă şi cu o putere de muncă cu adevărat excepţionale, renumiţii exploratori cehoslovaci Hanzelka şi Zikmund, căci despre ei este vorba, sînt poate printre primii călători celebri pregătiţi temeinic şi în domenii variate pentru greaua misiune de cercetători ai continentelor. In numai cîţiva ani, ei au reuşit să obţină diplome de calificare în mai multe meserii, pe cît de diferite, pe atît de legate de îndeletnicirea lor de bază. Aşadar, într-un răstimp scurt, ei au primit certificate de botanişti, radioamatori, operatori de televiziune, geologi, scafandri, mecanici, filologi, navigatori, chirurgi şi etnografi.

Pentru calităţile lor, la care se adaugă şi un remarcabil talent de povestitori şi cineaşti, Hanzelka şi Zikmund sînt la fel de îndrăgiţi şi cunoscuţi în patria lor ca şi recordmenul mondial la alergare Emil Zatopek.

Iată două exemple care vă vorbesc despre popularitatea de care se bucură cei doi.

Treceam într-o zi prin faţa unei mari librării din Praga. Incă de la distanţă observasem că, pornind de la uşa librăriei şi pînă la colţul străzii, stăteau rînduiţi sute de oameni. M-am apropiat de vitrină să descopăr acolo ce creaţie literară trezise un asemenea interes printre praghezi. Era vorba de noua ediţie a cărţii „Africa visurilor şi a realităţii" şi de primul volum al ciclului „Dincolo de rîu e Argentina" ai căror autori erau Hanzelka şi Zikmund. Dar şirul acela de oameni nu aştepta numai pentru a cumpăra cartea: în librărie am aflat că sînt chiar autorii minunatelor volume de povestiri. Aşezaţi în faţa unui stand, ei scriau dedicaţii pe cărţi, discutau cu cititorii, primeau sugestii în legătură cu apropiata lor călătorie.

MIA IONESCU

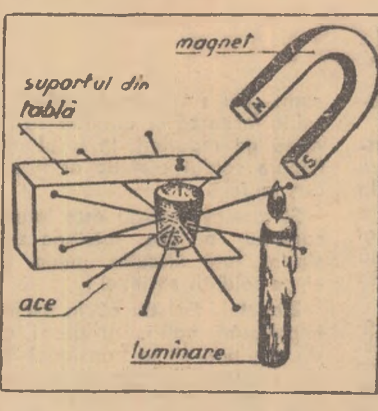

(Continuare în numărul viitor)

In timpul vostru liber

O morişcă cu magnet

Priviţi desenul de mai jos. Intr-un dop de plută înfigeţi 10 ace cu gămălie întocmai ca spiţele unei roţi! In lungul dopului treceţi un alt ac, care reprezintă axul morişţii. Dopul se montează cu axul său într-un suport de tablă în formă de U, rotindu-se cu uşurinţă. In dreptul acelor înfipte în dop se aşază pe un postament format din cîteva cărţi, magnetul. Veţi avea grijă ca magnetul să fie foarte aproape de capătul acelor, dar să nu le atingă. Sub ace puneţi o luminare aprinsă. Morişca se va roti, atît timp cît va arde luminarea. Explicaţi de ce? Trimiteţi răspunsurile pe adresa redacţiei: Bucureşti, Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Scînteia pionierului.

Ing. D. MANOLESCU

O discuție despre învățătură între ...scrisori

Da, între scrisori! De ce vă prinde mirarea? Poștașul a lăsat, ca de obicei, pe una din mesele redacției un maldăr de scrisori. De cum se văzură singure, pe masă, începură să se foiască și, curînd, se și prinseră în vorbă, gureșe.

— Ce vești aduceți, suratelor? întrebă cineva cu voce tare

— Despre învățătură! răspunseră în cor cele mai multe, acoperind aproape vocile celorlalte. Apoi, se porniră pe povestit.

— Rîndurile mele — începu scrisoarea lui DAN JOIȚESCU **din clasa a V-a, Școala de 7 ani Merei, reg. Ploești,** — vorbesc despre o pionieră destoinică, Cornelia Postelnicu, din clasa a V-a. Are numai note de 9 și 10, atît pe primul trimestru, cît și pe al II-lea.

— Despre asemenea pionieri am putea povesti și noi... interveniră celelalte scrisori.

— Da, dar Cornelia nu s-a mulțumit ca numai ea să primească note bune. Ea a ajutat și pe alți colegi ai ei.

— Despre ceva asemănător aș vrea să povestesc și eu — sări de la locu-i scrisoarea lui ROMEO SIRICOI **din clasa a VII-a, Școala de 7 ani, Cărpiniș, reg. Craiova.** Numai că, în detașamentul clasei a VII-a ajutorul pionieresc nu și-a găsit drum așa ușor. Pe trimestrul I, pionierii l-au trecut cu vederea, din care pricină, nici rezultatele clasei n-au fost prea strălucite. Abia la adunarea detașamentului, în care au discutat pionierii despre neajunsurile muncii de învățătură pe primul trimestru, au înțeles ei că ajutorul pionieresc e un bun mijloc de-a ridica întreaga clasă la un nivel de învățătură mai înalt. Dar și după aceea, au mai fost greutăți, pionierii însă, nu s-au mai speriat de ele. Bunăoară, cînd pioniera Elena Ciucă a venit acasă la Elvira Rădulescu ca să învețe împreună, părinții acesteia n-au privit aceasta cu ochi prea buni. „Cum, fata noastră nu știe carte?" Și-au arătat ei nedumerirea. „Ba știe, a explicat Elena, dar ea trebuie să știe și mai mult". Explicația Elenei nu li s-a părut mulțumitoare. Atunci, Elena a cerut și ajutorul tovarășei instructoare de detașament. A stat și dînsa de vorbă cu părinții Elvirei. „Fiica dumneavoastră poate să învețe și mai mult, le-a spus, dar, un timp, trebuie s-o ajutăm împreună".

— Uneori însă, e nevoie și de niscaiva... sare și piper, pentru a-i zori pe unii școlari mai „înceți" în munca de învățătură — intră în vorbă și scrisoarea VERONICĂI CATRINA, **președinta unității de pionieri nr. 11 din Lungești, reg. Pitești.** „Cu sare și cu piper" e de altfel numele brigăzii de agitație a pionierilor din această unitate.

„Avem ace foarte bune
Pentru leneși și codași
Dar, avem și vorbe bune
Pentru cei ce sînt fruntași".

Așa sună unul din cupletele brigăzii, în care se arată și rostul ei.

Au mai luat și alte scrisori cuvîntul. Scrisoarea pionierei ONIȚA RĂCĂȘANU, **președinta unității de pionieri nr. 55 din com. Romînaș, reg. Cluj,** povestea cum pionierii au pornit să-și încropească un muzeu istoric al lor, cu obiecte găsite de ei în hotarul comunei — cărămizi cu inscripții romane, două securi de bronz, monede vechi ș.a. — au îndrăgit cu adevărat istoria, la care acum învață cu multă plăcere. A reieșit din cele ce povestea scrisoarea pionierei ANA POP **din clasa a IV-a, Școala de 7 ani — Jucul de Jos, reg Cluj,** că și un concurs ca acela organizat în unitatea ei — „Cine rezolvă cele mai multe probleme de matematică" — vine în sprijinul însușirii temeinice a matematicii. Principalul e însă, așa cum arăta scrisoarea pionierilor PETRU CIRNEALA și ELENA MECHIȘ **din clasa a IV-a, Școala de 4 ani din com. Suharău, reg. Suceava,** ca pionierii să nu privească învățătura doar ca pe o chestiune personală, ci ca pe una pentru al cărei succes trebuie să lupte întregul lor colectiv.

Nu vi se pare interesantă „discuția" aceasta a scrisorilor, despre munca de învățătură a pionierilor?

A. SIBIANU

„CROSUL BALCANIC"

Din nou tinerii din țările balcanice și-au dat întîlnire în Capitala patriei noastre, București. De data aceasta prietenii și-au disputat întîietatea în cea de-a V-a ediție a „Crosului Balcanic". Cu toate că timpul a fost răcoros ca de toamnă, cu vînt puternic, tribunele hipodromului Băneasa s-au umplut pînă la ultimul loc. Spectatorii ca și în celelalte întreceri au fost animatorii curselor, dînd din nou aripi atleților noștri. Deși la startul acestei ediții au fost prezenți toți campionii „Crosului Balcanic" din 1959, atleții noștri dovedind o voință de fier au cucerit 3 din cele 4 titluri de campioni balcanici la cros. Aceste strălucite succese vin să întregească șirul de victorii obținute cu prilejul jocurilor balcanice de atletism din septembrie 1959.

La 2.000 m senioare, primul loc este ocupat de Gül Ciray (Turcia) care devine pentru a doua oară campioană balcanică la cros. Locurile doi trei și patru sînt ocupate de atletele noastre Elisabeta Teodorof, Florica Grecescu și Georgeta Dumitrescu. La bărbați în cursa de 10.000 m primele locuri sînt ocupate cu autoritate de către atleții noștri. Constantin Grecescu, cîștigă titlul de campion balcanic la cros cu 31:11,0. Locul doi este ocupat de Andrei Barabaș, iar locul trei de Tadeus Strzelbiscki (R.P.R.)

Obținînd cel mai bun punctaj echipele Republicii Populare Romîne au fost declarate învingătoare în cea de-a V-a ediție a „Crosului Balcanic". Încă o mare victorie a sportului romînesc!

Să facem economii

Sînt elevă în clasa a IV-a C, la Școala medie nr. 1 „Mircea cel Bătrîn" din orașul Constanța. Tatăl meu este muncitor la C.F.R. Sîntem patru copii. Eu sînt cea mai mare; mai am un frate în clasa a II-a, iar ceilalți doi sînt de vîrstă preșcolară.

La școală, nu odată ne-a vorbit tovarășa învățătoare despre foloasele economiei. Ne-a arătat că prin micile economii pe libretele C.E.C. ne putem procura pe nesimțite multe lucruri folositoare: cărți și caiete de școală, echipament sportiv etc.

Am început de aceea, să depun bani la C.E.C. încă din clasa I-a. La început depuneam cîte 5 lei, altădată mai mult. Astfel, pînă acum, am economisit suma de 1.550 lei. Din această sumă am retras suma de 350 lei, din care am cumpărat cîte o uniformă școlară pentru mine și fratele meu, rechizite școlare, precum și cîte o surpriză pentru tata și mama.

Părinții mei, văzînd cu cîtă stăruință fac eu economii, m-au întrebat ce vreau să-mi cumpăr cu banii ce-i economisesc. Le-am spus că îmi place muzica și aș dori să-mi cumpăr o pianină. Părinții mei au hotărît atunci să-mi dea lunar cîte 100 lei. Aceasta este suma pe care ei o primesc pentru mine drept alocație de stat și care e acordată de regimul nostru, lunar, pentru copii, pentru a li se crea o viață fericită și plină de bucurii.

Eu sînt sigură că prin ceea ce voi economisi în continuare voi reuși să-mi cumpăr pianina mult dorită.

MARIA AȘCIU
pionieră cl. a IV-a C,
Școala medie nr. 1,
Constanța

— Ce excursie minunată!...
— Stați! Să vă pozez îndată...
Nu mișcați acum, copii!...
(Zice însă Tic, șiretul):
— Vezi, să iasă și libretul.
Că prin el sîntem aci!

La adunarea din ziua aceea au fost prezenți toți pionierii detașamentului nostru. Și cum să nu fie, cînd fiecare dintre ei avea să-și spună cuvîntul. Tema adunării noastre „Cea mai dragă profesie" a dat de gîndit fiecăruia din noi cu multe zile înainte. Fiecare pionier ținea neapărat să vorbească despre frumusețea meseriei pe care și-a ales-o.

In clasă e liniște. Rînd pe rînd iau cuvîntul viitorii colectiviști, tractoriști, pomicultori, zootehnicieni, strungari, viitoarele croitorese, învățătoare etc. In glasul lor e atîta căldură, vorbesc cu atîta dragoste, încît parcă au și devenit deja stăpînii meseriei preferate. Nicolae Galea vrea să devină tractorist, Lucian Drăgan a îndrăgit pomicultura, Nicolae Mozoș iubește animalele și vrea să devină zootehnist. Păscuț vrea să devină agronom, lui Nicolae Marcu îi place să cutreiere țara cu trenul și a hotărît, de aceea, să se facă mecanic de locomotivă. Fetele au și ele preferințele lor. Aurelia Truși și Aurelia Bancă vor să devină țesătoare. Pioniera Mașcovescu vrea să devină croitoreasă. Fiecare pionier și-a ales cîte o meserie. Fiecare meserie cu frumusețea sa. Patria va avea nevoie de noi toți, și toți laolaltă vom contribui la construirea socialismului în patria noastră dragă.

TRAIAN CIMPONERIU
cl. a VII-a, com. Nițchidorf, raionul
Gătaia, reg. Timișoara

Pionierii din unitatea noastră îngrijesc cu multă plăcere micile animale de la colțul viu. La început colțul nostru avea numai o veveriță, un iepure și cîțiva porumbei. Cu timpul s-a îmbogățit. Acum avem și un șarpe, un uliu și... cîteva broaște. Rînd pe rînd pionierii fac de serviciu la colțul viu. Aerisesc cuștile, aduc animalelor hrană, așternut cald și... prietenia lor. Roșcata, căci acesta este numele pe care i l-am dat veveriței își distrează prietenii cu ghidușiile ei.

ION NIȚU
Școala de 7 ani com. Tițești,
reg. Pitești.

COPII, o surpriză plăcută pentru voi! În curînd vor apare în toate magazinele din țară!

★

COCOȘUL și RAȚA PAȘITOARE! Produse ale fabricii „Bucuria copiilor"!

„Esența propunerilor noastre este ca în decurs de 4 ani, toate statele să înfăptuiască dezarmarea totală și să nu mai dispună de mijloace de ducere a războiului. Aceasta înseamnă că nu vor mai exista armate terestre, flote maritime militare și forțe aeriene militare, că vor fi lichidate statele majore și ministerele de război, că vor fi închise școlile militare. zeci de milioane de oameni se vor întoarce la munca pașnică, creatoare".

(Din cuvîntarea rostită de tovarășul N. S. Hrușciov în fața adunării generale a O.N.U.).

Sculptură de I. VUCETICI

SĂ PREFACEM SABIA IN PLUG

AȘA VA FI!

de Manivald Kesamaa

Cazarma-i goală! Nimeni nu mai sare
La deșteptare, drepți! ca arcu-n sus.
In grajd bătrînul cal e vesel tare
Că nu mai poartă șeaua tot supus.
Da, calul generalului e vesel tare.

Soldații-n gardă nu-și mai număr'anii,
Trăgaci de arme n-auzi țăcănind,
Prin gloanțe nu mai mărșălesc companii,
Războiul nu-l mai simți prin om fugind..
Nu, nu mai trec prin foc și glonț companii.

Pe cer, domol, trec norii ca de lapte,
Și nu-i tăiem în zbor ucigător...
Plutiți, spre miază-zi sau miază-noapte,
Convoaie-n cerul păcii, nor de nor!
Incotro vreți, spre miază-zi sau miază-noapte!

Pe obraz de mame însori o rază
Și ridurile netezi, șirag
Ce zile limpezi, și în nopți cu groază
Nu mai visezi că mort ți-e fiul drag!
Ce bine este fără nopți de groază!

Topirăm tunul ultim pe mari ruguri
Și îl schimbăm în plug pentru arat.
Vom naviga de-acum spre-astrale cruguri
Cu rațiunea-n zbor descătușat.
Da, vom zbura de-acum spre-astrale cruguri!

Căci lumea strigă — adio, adio, arme!
Să lupte minte, năzuință, vis!
Nu, oamenii nevoie n-au de arme!
Trecutul lumii-n sînge este-nchis!
Adio, arme!

In romînește de
GH. D. VASILE

Cîntecul Oltului

Măi Olt, apă călătoare,
Cu grai de povestitoare,
Stau în loc și te privesc
Și gîndul mi-l pribegesc
Și-l trimit tocma-napoi
Pînă-n vremea de război.
Și te văd, Oltule drag,
Cum curgeai în vălmășag;
De la Vîlcea mai în jos
Purtai valul mînios,
Și prindeai în lațul tău
Trupul de fascist călău,
Și-l izbeai de bolovani,
Că ne-a secerat din ani,
Ne-a luat pîinea de la gură
Și plugul din arătură,
Și-l țineai mai în afund,
Oltule cu pas rotund...
Și cu tunetul în grai,
Oltule mi-l judecai,
Pentru tați, pentru feciori
Putreziți în lut sub flori,
Că i-a bulucit în trin
Să piară-n pămînt strein;
Pentru prunci, frînturi de soare,
Pentru răni usturătoare,
Pentru cîntecu-ntristat
Tot de mume colindat,
Flutur negru peste sat...
. . . .
Oltule, rîu călător
Oltule răzbunător,
Dacă-i țara crîng de aur,
Ai izbit și tu-n balaur —
I-ai tăiat din capete,
Pîntru veci să scapete,
Peste frunte să ne vină
Numai cîntec și lumină,
Vînt de pace și dreptate,
Peste inimile toate.

Cules de ION SOCOL
în comuna Bălcești, raionul Băbeni, reg. Pitești.

VITEJII MEI

Vitejii mei abia acum se nasc
In zile liniștite și cu soare.
In pajiști iezii, mieii floare pasc
Si primăvara ride-n orice floare.

Vitejii mei abia acuma cresc
In zvon de trîmbițe ca-n zori cocoșii,
In tabere prin munți se-nveselesc,
Le flutură la gît cravate roșii.

Vitejii mei, un viitor întreg
Răsare-n voi, ca-n florile din luncă.
De viața voastră visul tot mi-l leg
Căci sînteți viitori viteji în muncă!

Vitejii mei nu-n moarte, nu-n război
Să vă-nălțați, aprinsă, floarea vieții,
Ci-n pacea muncii doar să fiți eroi,
In pacea muncii și în pacea vieții!

GH DUMITRAȘ

Păsările și-au luat zborul spre înălțimi

...Băieții s-au oprit în fața unei prăvălioare, cu o firmă pe care era pictat un vultur zburînd prin nori. Prin toată prăvălia erau așezate cuști mari și mici, făcute din tablă de fier și din lemn, împodobite cu diferite desene. In cuști erau mierle negre și granguri galbeni, cu aripioare negre, pițigoi, scatii și multe, multe alte feluri de păsări.

Bătrînul le răspundea cu bunăvoință la întrebări și le povestea multe lucruri interesante.

...Purtînd cuștile cu grijă, băieții au ieșit în piața închisorii și priveau cu curiozitate la lumea pestriță de acolo. Deodată se auziră strigătele gardienilor, tropăit de cizme și zgomotul lanțurilor. Mulțimea se dădea în grabă la o parte. Gardienii îmbrînceau lumea și ținînd săbiile scoase din teacă, duceau spre chei un grup de arestați. Deținuții pășeau cu greutate, tîrînd picioarele ferecate în lanțuri și privind cu indiferență în jur. Un armonist care stătea lîngă Volodea Ulianov spuse cu amărăciune:

— Păcat de băieți! Sînt deținuți politici tinerii aceștia.

Uitînd de păsări, de plimbare și de toate, Volodea porni încet în urma deținuților. El cerceta cu atenție fețele lor slabe, întunecate și i se strîngea inima de milă pentru acești oameni chinuiți... Spatele lor era îndoit de oboseală, iar picioarele ferecate în lanțuri și încălțate în niște saboți de lemn, țăcăneau pe caldarîm ca potcoavele cailor.

Amărăciunea lui Volodea s-a transmis și la prietenii săi. Ei mergeau în urma convoiului fără să observe că s-au desprins de mulțime. Așa s-au apropiat ei de închisoare: era un convoi de deținuți, iar în urma acestuia trei siluete mici, cu cuști de păsări în mîini.

— Plecați de aici! se auzi strigătul sentinelei.

...Ei treceau pe lîngă o grădină părăsită. Pașii lor răsunau puternic pe luciul trotuarului. Primul a rupt tăcerea Mișa:

— Să ne odihnim puțin la umbră și să hrănim și păsărelele, cred că li s-a făcut foame.

Propunerea fu binevenită. Băieții au sărit peste împrejmuirea de piatră, pe jumătate dărîmată. Ei se întinseră pe iarbă. Ii cuprinse o toropeală plăcută.

Volodea stătea întins pe spate, cu capul sprijinit pe mîini și privea îngîndurat la frunzișul arțarului. In liniștea grădinii părăsite începu să ciripească o pasăre. Ea cobora jos sărind de pe o ramură pe alta și legănîndu-se pe picioarele ei goale și lungi, privea la cuștile așezate pe iarbă. Dintr-una din ele îi răspunse pe neașteptate un lugaciu... Pe măsură ce strigătul păsării din copac era mai ațîțată, răspunsul din cușcă devenea mai îndrăzneț. In curînd li se alătură și vocea răsunătoare a pițigoiului, apoi interveni și bătrînul sturz; începură să se miște și sticleții.

Volodea se ridică încet, sprijinindu-se în cot și înclinînd capul începu să asculte cîntecul păsărelelor.

Uitîndu-se la cuști, Mișa zîmbi.

— Parcă ar fi niște deținuți în temniță, spuse el.

— Dar cît de amărît era deținutul acela tînăr, cît de triști îi erau ochii — zise Kolea, amintindu-și de tînărul arestat care căzuse în piață.

— Poate că au făcut ei ceva rău — doar nu degeaba i-au dus la pușcărie — obiectă Mișa.

— Nu, nu se poate să fi făcut ei ceva rău, îl contrazise cu hotărîre Volodea.

Sus, în cer, parcă auriți de razele soarelui ce apunea, zbura un cîrd de cocori. Volodea privi îngîndurat cuștile și deschise cu hotărîre ușița uneia din ele.

Prietenii observară în tăcere cum Volodea le dădea drumul păsărelelor. Ei l-au înțeles pe Volodea. Dorința lui de a le elibera corespundea cu starea lor sufletească și urmînd exemplul lui, au deschis și cuștile lor și cu ochii plini de încîntare urmăreau prizonierii eliberați.

Fragment din cartea
„Tinerețea lui Lenin"
de N. Necivolodova
și L. Reznicenco

Din jurnalul zilnic al micului David Rubinowicz

In martie 1959, scriitoarea poloneză Maria Jarochowska, a călătorit la Bodzentyn pentru a culege material necesar unui articol. In timpul șederii sale acolo, obținu o mulțime de scrisori și exemple pentru articolul său; printre acestea însă, o scrisoare lungă la care erau anexate și cîteva caiete. Era jurnalul zilnic al copilului evreu de 12 ani, David Rubinowicz, în care erau descrise, zi de zi, spaimele existenței sub dominația fascistă în tot timpul, din martie 1940 pînă în iunie 1942.

12 IANUARIE 1940

Dis-de-dimineață trebuie să curățim străzile de zăpadă. După aceea veni locțiitorul de primar și spuse că a citit o încunoștiințare că toți evreii vor fi evacuați și nu au voie de a lua cu ei nimic, în afara lucrurilor pe care le au pe corp... Cînd veni tata ne apucarăm să facem cîteva pachete cu lucruri extrem de necesare.

15 IANUARIE 1940

Văzui pe fereastră cum se opri o mașină și jandarmii călcară casa. Ei îi goniră pe toți afară la curățatul zăpezii. Mama plecă fără mănuși. De asemenea, bunica. Masa de prînz, pregătită, nu o mai putură lua. Și frigul acesta îngrozitor!...

Seara ne povestiräm unul altuia despre evenimentele trăite peste zi. Un tînăr a fost legat de o sanie și a trebuit să alerge în spatele ei. Poate că a și fost împușcat. Cine poate ști? Toată seara am fost foarte triști. Cîți dușmani fugăresc acest iepure fără apărare!

16 IANUARIE 1940

Seara veni tatăl tînărului care fusese arestat, să ceară un sfat. Dar ce putea să-l sfătuiască tata?! Astăzi am fost din nou cu toții la curățatul zăpezii...

Acum știu că tînărul ce fusese legat de sanie, a fost împușcat. Aceasta a fost soarta nenorocitului. Seara veni primarul și spuse că toți evreii vor trebui să fie împușcați, deoarece sînt dușmani. Dacă ar trebui să scriu tot ce a mai spus, nu aș putea.

12 AUGUST ANUL 1940

De cînd a început războiul învăț singur în casă. Cînd îmi amintesc cum umblam la școală, mă podidește plînsul. Astăzi trebuie să stau aici, nu pot ieși nicăieri. Și cînd mă gîndesc cîte războaie au loc pe lume, cîți oameni mor zilnic de gloanțe, de gaze, de bombe, de epidemii și de alți inamici ai oamenilor, îmi piere pofta de orice.

10 APRILIE ANUL 1942

Vis-á-vis de noi au fost luați soțul și soția, iar doi copii au rămas. Se aude că tatăl acestor copii a fost împușcat acum două zile, seara, iar pe mama lor au dus-o la Kielce, grav bolnavă.

CIFRE GRĂITOARE

● Numai din banii cheltuiți în ultimii zece ani pentru armament de către statele Pactului Atlantic (S.U.A., Marea Britanie, Franța, Italia, Belgia, Olanda, Luxemburg, Canada, Norvegia, Danemarca, Islanda și Portugalia), se puteau construi 20 milioane de săli de clasă.

● 100.000.000.000 de dolari! Vă puteți închipui ce reprezintă o astfel de sumă de bani? Cu acești bani s-ar putea plăti salariul a 80 milioane de învățători din școlile primare, adică de trei ori numărul necesar pentru lichidarea definitivă a analfabetismului în lume.

Dar, în prezent aceste o sută de miliarde de dolari capătă alt drum, ei sînt cheltuiți anual, în lumea întreagă pentru scopuri militare.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii" tel. 17.60.10. 17.61.00; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli